

Arrest

nr. 304 377 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 1 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2011 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 mei 2012 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 89 413 van 9 oktober 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.
- 1.4. Op 6 december 2012 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.
- 1.5. Op 9 april 2013 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.6. Op 21 maart 2014 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.7. Op 4 april 2014 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.8. Bij arrest nr. 150 325 van 3 augustus 2015 verwerpt de Raad het beroep.
- 1.9. Op 26 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)Betrokkene werd gehoord door de politie van Ukkel/W-B/Oudergem op 26.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H. (...)

voornaam: C. (...)

geboortedatum: (...) 1975

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Ukkel/W-B/Oudergem.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van thyroïde, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum 127 bis onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen

van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Ukkel/W-B/Oudergem.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.06.2012 dat hem betekend werd op 10.06.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.10.2012 dat hem betekend werd op 21.10.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.04.2013 dat hem betekend werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.04.2014 dat hem betekend werd op 28.04.2014.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.03.2024 dat zijn vingerafdrukken reeds in Frankrijk werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de EURODAC-databank blijkt dat betrokkene meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend. Meerdere in België, alsook in Frankrijk.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.09.2011 werd bij beslissing van 08.05.2012 als ongegrond beschouwd. Betrokkene tekende beroep aan, echter heeft de RVV de beslissing op 9.10.2012 bevestigd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.12.2012 werd bij beslissing van 10.04.2013 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.03.2014 werd bij beslissing van 04.04.2014 als niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd zowel door Raad Van State op 29.04.2015 als door RVV op 03.08.2015 bevestigd door zijn beroepen te verwerpen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Ukkel/W-B/Oudergem.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.06.2012 dat hem betekend werd op 10.06.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.10.2012 dat hem betekend werd op 21.10.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.04.2013 dat hem betekend werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.04.2014 dat hem betekend werd op 28.04.2014.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 26.03.2024 dat zijn vingerafdrukken reeds in Frankrijk werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de EURODAC-databank blijkt dat betrokkene meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend. Meerdere in België, alsook in Frankrijk.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.09.2011 werd bij beslissing van 08.05.2012 als ongegrond beschouwd. Betrokkene tekende beroep aan, echter heeft de RVV de beslissing op 9.10.2012 bevestigd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.12.2012 werd bij beslissing van 10.04.2013 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.03.2014 werd bij beslissing van 04.04.2014 als niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd zowel door Raad Van State op 29.04.2015 als door RVV op 03.08.2015 bevestigd door zijn beroepen ter verwerpen.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omwille politieke problemen in zijn land.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 20.09.2011, 06.12.2013 en 21.03.2014. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van thyroïde, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum 127 bis onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...):”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad merkt op, zoals ook aangevoerd door de verwerende partij in de verweernota, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé, notamment lorsque, comme en l'espèce, l'étranger n'est pas en possession des documents requis par l'article 2 de la même loi.

La décision attaquée, fondée sur une telle disposition légale, autorise dès lors la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique, et donc à l'expulser vers son pays d'origine, le Bangladesh.

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers le Bangladesh, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3;*
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.*
- d'évaluer le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH à travers une enquête rigoureuse et approfondie, afin d'écartier tout doute raisonnable relatif au risque de violation de cette disposition ;*
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence »;*

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles que Human Rights Watch, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

À titre liminaire, il importe de préciser que le Conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à obtenir les informations auprès de l'Office des Étrangers quant aux explications exactes qui auraient effectivement été données par le requérant quant au risque de traitements inhumains et dégradants dont il ferait l'objet s'il était renvoyé au Bangladesh. De sorte que le Conseil du requérant n'est pas en mesure d'exercer adéquatement sa défense sur ce point pourtant essentiel.

En l'espèce, le requérant invoque le risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants s'il était renvoyé dans son pays d'origine, le Bangladesh.

Tel que la décision le formule, le requérant n'est pas en possession de titre de séjour valide lui permettant de séjourner en Belgique. De même qu'il n'est pas en possession de visa de travail lui permettant de rester en Belgique à des fins de travail :

[...]

En outre, la décision attaquée indique que le requérant a introduit une demande d'asile en date du 21.09.2011 en Belgique. Il se déduit donc que déjà en 2011 le requérant n'avait pas de titre lui permettant de rester dans le Royaume de Belgique :

[...]

À cet égard, le Bangladesh est doté d'une loi stricte concernant la possibilité pour ses nationaux d'émigrer vers d'autres pays.

Son "Emigration Ordinance of 1982 n°XXIX" énonce ce qui suit :

3) Notwithstanding anything contained in any other law for the time being in force, emigration of a citizen shall be lawful, if he is in possession of valid travel documents with registration endorsement under sub-section (4) of section 11, and –

(a) he is in possession of a letter of appointment or a work permit from a foreign employer, or an employment or emigration visa from a foreign Government; or

(b) he has been selected for emigration by a foreign employer through an organization or authority or by a recruiting agent, recognized by the Government in this behalf or under an agreement or treaty between the Government and foreign Government. (Nous soulignons). (Traduction libre : Nonobstant toute disposition contenue dans toute autre loi actuellement en vigueur, l'émigration d'un citoyen est licite s'il est en possession de documents de voyage valides avec l'approbation d'enregistrement conformément au paragraphe (4) de l'article 11, et :

(a) s'il est en possession d'une lettre de nomination ou d'un permis de travail émis par un employeur étranger, ou d'un visa d'emploi ou d'émigration délivré par un gouvernement étranger ; ou

(b) s'il a été sélectionné pour émigrer par un employeur étranger par le biais d'une organisation ou d'une autorité ou par un agent de recrutement reconnu par le gouvernement à cet effet ou en vertu d'un accord ou traité entre le gouvernement et un gouvernement étranger).

Ainsi, il était requis, aux fins que le requérant parte et subsiste à l'étranger, qu'il eut été en possession d'un document de voyage valide et d'une lettre prévoyant un rendez-vous ou d'un visa de travail ou d'un visa étranger ou encore qu'il eut été sélectionné pour émigrer vers un autre pays.

En l'espèce, et tel que le souligne la décision attaquée, le requérant n'est en possession de rien de cela. Cela implique donc qu'il est certainement un émigré illégal au sens de la loi Bangladaise.

Le même texte légale prohibe d'un emprisonnement l'émigration illégale :

“Article 20. Unlawful emigration.-(1) Whoever, except in conformity with the provisions of this Ordinance and the rules made thereunder, emigrants or attempts to emigrate or departs or attempts to depart shall be punishable with imprisonment for a term which may extend to one year simple imprisonment or with fine not exceeding Taka five thousand or with both”. (Nous soulignons). (Traduction libre : Article 20. Émigration illicite. - (1) Quiconque, sauf conformément aux dispositions de la présente ordonnance et des règles établies en vertu de celle-ci, émigre ou tente d'émigrer ou part ou tente de partir sera puni d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à un an ou d'une amende n'excédant pas cinq mille Taka, ou des deux).

La décision attaquée indiquant pourtant et à juste titre que seules des circonstances exceptionnelles d'ordre humanitaire pouvaient aboutir à la non-expulsion de l'intéressé en application de l'article 3 de la CEDH :

[...]

Il apparaît donc que la partie adverse n'a pas donné d'effet à son propre constat concernant l'article 3 de la CEDH.

En outre, en prenant sa décision, la partie adverse a failli à deux obligations découlant de l'article 3 de la CEDH :

- D'une part, elle ne s'est pas effectué d'enquête approfondie pour savoir si in concreto et au regard de toutes les circonstances de l'espèce le requérant risquerait un traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi vers le Bangladesh,*
- d'autre part, elle n'a ce faisant pas pris les mesures adéquates, à savoir la non-expulsion du requérant, lorsqu'elle aurait dû constater que de tels traitements risquent de se produire au retour du requérant au Bangladesh après avoir passé plus de treize ans en dehors de son pays d'origine.*

En effet, il est établi dans la jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 de la CEDH que :

« l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » 7 . (Nous soulignons). « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par la requérante, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée ». (Nous soulignons).

Ainsi, si la partie adverse avait mené une enquête approfondie et avait ensuite tenu compte de toutes les circonstances de l'espèce, elle aurait constaté que le requérant était dans une situation d'illégalité du point de vue de son pays d'origine et qu'il risquait la prison.

Elle aurait ensuite pu constater que les conditions de détention au Bangladesh sont telles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité visé par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme pour déterminer si des traitements sont à ce point grave qu'ils sont inhumains ou dégradants :

« 134. Conformément à la jurisprudence constante de la Cour, pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006) ».

« La Cour a estimé un certain traitement à la fois « inhumain », notamment pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et « dégradant » parce que de nature à créer en ses victimes des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient « inhumains » ou « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitime. La question de savoir si le traitement avait pour but d'humilier ou de rabaisser la victime est un autre élément à prendre en compte (voir, par exemple, les arrêts V. c. Royaume-Uni [GC], n° 24888/94, § 71, CEDH 1999-IX, et Raninen c. Finlande du 16 décembre 1997, Recueil 1997-VIII, pp. 2821-2822, § 55). L'absence d'un tel but ne saurait toutefois exclure de façon définitive un constat de violation de l'article 3 ».

À cet égard, les conditions de détention au Bangladesh sont qualifiée de

“Prison and Detention Center Conditions

Prison conditions were harsh and at times life threatening due to severe overcrowding, inadequate facilities, physical abuse, corruption, and a lack of proper sanitation and social-distancing measures during the COVID-19 pandemic. There were no privately run detention facilities.

Local human rights organization ASK reported 65 prisoners, of whom 37 were on trial and 28 were convicted, died in jail custody. Former detainees reported some inmates who died in prison were transported to a hospital and pronounced dead due to natural causes.

Abusive Physical Conditions:

As of November, according to the Bangladesh Prisons Directorate (BPD) as reported by local press, 81,156 prisoners were held in 68 facilities across the country designed to hold approximately 42,600 inmates. Prison superintendents stated they had no capacity to isolate inmates infected by COVID-19. During the pandemic, the government opened three COVID-19 isolation centers in the districts of Keraniganj, Feni, and Kishoreganj. Some released prisoners alleged many prisons underreported cases of COVID-19. Authorities often incarcerated pretrial detainees with convicted prisoners.

Prison Directorate statistics revealed 43 of 141 positions for prison doctors were vacant as of August, with only five doctors assigned to prisons full-time.

Conditions in prisons, and often within the same prison complex, varied widely. Authorities held some prisoners in areas subject to high temperatures, poor ventilation, and overcrowding.

While the law requires holding juveniles separately from adults, authorities incarcerated many juveniles alongside adults. Children were sometimes imprisoned (occasionally with their mothers) despite laws and court decisions prohibiting the imprisonment of children. The BPD continued to operate under provisions from British colonial law that allow children up to the age of seven to remain with their mothers in custody. Authorities held female prisoners separately from men”.

Although Dhaka’s central jail had facilities for those with mental disabilities, not all detention facilities had such facilities, nor are they required by law”. (Nous soulignons). (Traduction libre : Conditions de détention en prison : Les conditions carcérales étaient dures et parfois mortelles en raison de la surpopulation sévère, des installations inadéquates, des abus physiques, de la corruption et du manque d’installations sanitaires appropriées et de mesures de distanciation sociale pendant la pandémie de COVID-19. Il n’y avait pas d’établissements de détention privés.

L’organisation locale de défense des droits humains ASK a signalé que 65 détenus, dont 37 étaient en attente de jugement et 28 étaient condamnés, sont décédés en détention. D’anciens détenus ont rapporté que certains détenus décédés en prison avaient été transportés à l’hôpital et avaient été déclarés morts de causes naturelles.

Conditions physiques abusives :

En novembre, selon la Direction des prisons du Bangladesh (BPD) comme rapporté par la presse locale, 81 156 détenus étaient détenus dans 68 établissements à travers le pays, conçus pour accueillir environ 42 600 détenus. Les directeurs de prison ont déclaré qu’ils n’avaient pas la capacité d’isoler les détenus infectés par la COVID-19. Pendant la pandémie, le gouvernement a ouvert trois centres d’isolement COVID-19 dans les districts de Keraniganj, de Feni et de Kishoreganj. Certains détenus libérés ont affirmé que de nombreux établissements pénitentiaires sous-estimaient les cas de COVID-19. Les autorités incarcéraient souvent des prévenus en attente de jugement avec des détenus condamnés.

Les statistiques de la Direction des prisons ont révélé que 43 des 141 postes de médecins de prison étaient vacants en août, seuls cinq médecins étant affectés à temps plein dans les prisons.

Les conditions dans les prisons, et souvent à l’intérieur du même complexe carcéral, variaient largement. Les autorités détenaient certains prisonniers dans des zones soumises à des températures élevées, à une ventilation médiocre et à une surpopulation.

Bien que la loi exige la séparation des mineurs des adultes, les autorités incarcéraient de nombreux mineurs aux côtés d’adultes. Les enfants étaient parfois emprisonnés (parfois avec leurs mères) malgré des lois et des décisions de justice interdisant l’emprisonnement des enfants. La BPD continuait à fonctionner en vertu des dispositions du droit colonial britannique qui permettent aux enfants jusqu’à l’âge de sept ans de rester avec leur mère en détention. Les autorités détenaient les femmes séparément des hommes”.

Bien que la prison centrale de Dhaka dispose d’installations pour les personnes atteintes de handicaps mentaux, tous les établissements de détention n’en disposaient pas, et cela n’était pas requis par la loi).

Bien que ce rapport donne déjà des informations suffisantes et conséquentes sur les conditions de détention qui sont sans conteste inhumaine en ce sens que les prisons sont toutes surpeuplées, qu’il y ait des abus physiques, qu’elles sont alarmantes au niveau de l’hygiène, et que de nombreuses morts aient été relayées, il est important de souligner que le Bangladesh manque depuis des années à son devoir d’établir un moniteurat portant sur les conditions de détention, les actes de tortures en prisons et autres traitements prohibés :

"Bangladesh has ignored repeated requests from the UN Committee Against Torture to follow up on its recommendations, as required. The Committee's recommendations included the independent monitoring of all detention sites and investigation of all allegations of torture or ill-treatment by law enforcement officials" 12 . (Nous soulignons). (Traduction libre : Le Bangladesh a ignoré les demandes répétées du Comité des Nations Unies contre la torture de faire suite à ses recommandations, comme cela est requis. Les recommandations du Comité comprenaient le suivi indépendant de tous les lieux de détention et l'enquête sur toutes les allégations de torture ou de mauvais traitements par les responsables de l'application de la loi).

Ainsi, au vu de ce qui précède, il appert qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel d'être détenu et de subir des conditions de détention inhumaines et dégradantes.

Or, sur base des informations générales disponibles sur la situation au Bangladesh, il semble que la partie adverse n'ait pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait ou devait pourtant nécessairement avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers le Bangladesh

Compte tenu des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH et de la situation personnelle et générale au Bangladesh, exposés ci-avant, il convient à tout le moins de constater que la partie adverse, qui est en possession des informations sur le pays d'origine, aurait dû tenir compte des circonstances pertinentes pour l'affaire en cause dont il avait nécessairement connaissance. Ceci implique d'évaluer le risque réel de violation à travers une enquête rigoureuse et approfondie, afin d'écarter tout doute raisonnable relatif à ce risque ; ce que la partie adverse ne semble à l'évidence pas avoir fait.

Il convient donc de conclure qu'en adoptant la décision attaquée sans préalablement examiner effectivement les risques encourus par le requérant au regard de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers son pays d'origine, la partie adverse a violé ladite disposition.

Enfin, s'il devait être considéré qu'une telle appréciation du risque a été effectuée par l'autorité en l'espèce, et que cette dernière a pu valablement estimer que le retour du requérant dans son pays d'origine ne constituerait pas une violation de l'article 3 de la CEDH – quod non – il s'impose à tout le moins de constater que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

Conclusion :

- La situation prévalant actuellement au Bangladesh permet raisonnablement de supposer un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine. Ainsi, la décision attaquée, en autorisant un tel renvoi tout en négligeant les circonstances spécifiques de l'affaire et la situation générale au Bangladesh pour les personnes ayant émigré illégalement, et sans effectuer une enquête rigoureuse et approfondie, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

- A tout le moins, il convient de constater que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est notamment incomplète et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce."

De verzoekende partij betoogt aldus dat haar raadsman niet werd geïnformeerd en er niet in geslaagd is om op korte termijn van de verwerende partij informatie te verkrijgen over de precieze uitleg die de verzoekende partij daadwerkelijk gegeven heeft over het risico van onmenselijke en vernederende behandeling waaraan zij zou worden blootgesteld indien zij naar Bangladesh zou worden teruggestuurd en dat haar raadsman bijgevolg zich op dit essentiële punt niet naar behoren kan verdedigen. Zij beroept zich op het risico onmenselijk en vernederend te worden behandeld indien zij naar haar land van herkomst, Bangladesh, zou worden teruggestuurd. Zij wijst erop dat zij, zoals in de beslissing wordt vastgesteld, niet in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning die haar toelaat in België te verblijven en evenmin in het bezit is van een werkvisum op grond waarvan zij in België mag verblijven om er te werken. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing bovendien vermeldt dat zij op 21 september 2011 een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, dat daaruit kan worden afgeleid dat zij reeds in 2011 niet beschikte over een document dat haar toestond in het Koninkrijk België te verblijven. De verzoekende partij betoogt dat Bangladesh in dit verband een strikte wet heeft betreffende de mogelijkheid voor zijn onderdanen om naar andere landen te emigreren. Vervolgens citeert de verzoekende partij een bepaling van de "Emigratieverordening van 1982 nr. XXIX" die betrekking heeft op de rechtmatigheid van emigratie van een burger. De verzoekende partij wijst erop dat het voor het vertrek en het verblijf in het buitenland aldus vereist was dat zij in het bezit was van een geldig reisdocument en een uitnodigingsbrief of een werkvisum of een

buitenlands visum of dat zij geselecteerd was om naar een ander land te emigreren. Zij wijst erop dat zij *in casu*, en zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, niet in het bezit is van één van deze documenten, dat dit dus wel degelijk betekent dat zij een illegale emigrant is in de zin van het Bengalese recht. Volgens de verzoekende partij bestraft dezelfde wet illegale emigratie met een gevangenisstraf. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden van humanitaire aard kunnen leiden tot niet uitwijzing in toepassing van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij aldus geen uitvoering heeft gegeven aan haar eigen vaststelling met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar verplichtingen onder voormelde bepaling niet is nagekomen door enerzijds geen grondig onderzoek te voeren in het licht van alle omstandigheden van de zaak of zij een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij naar Bangladesh zou worden teruggestuurd en zij anderzijds niet de passende maatregelen heeft genomen, namelijk haar niet uit te wijzen, terwijl de verwerende partij had moeten vaststellen dat er een risico van een dergelijke behandeling bestond bij haar terugkeer naar Bangladesh na meer dan dertien jaar buiten haar land van herkomst te hebben doorgebracht. Zij meent dat indien de verwerende partij een grondig onderzoek had gevoerd en vervolgens rekening had gehouden met alle omstandigheden van de zaak, zij tot de conclusie zou zijn gekomen dat de verzoekende partij zich in een situatie van illegaliteit bevond vanuit het oogpunt van haar herkomstland en een gevangenisstraf riskeert. Zij vervolgt dat zij heeft kunnen vaststellen dat de omstandigheden van detentie in Bangladesh zodanig zijn dat ze de door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vereiste drempel van een minimum aan hardheid bereiken om vast te stellen dat deze behandelingen dermate ernstig zijn dat zij onmenselijk en vernederend zijn. Zij citeert vervolgens uit een rapport van 2022 over de mensenrechtensituatie in Bangladesh betreffende de omstandigheden in gevangenissen en detentiecentra. De verzoekende partij betoogt dat hoewel dit rapport al voldoende en substantiële informatie bevat over de detentieomstandigheden, die ontegenzeggelijk onmenselijk zijn in die zin dat de gevangenissen allemaal overvol zijn, dat er sprake is van fysieke mishandelingen, dat ze alarmerend zijn op het gebied van hygiëne en dat er veel doden zijn gemeld, het belangrijk is om te benadrukken dat Bangladesh jarenlang heeft gefaald in zijn plicht om een toezicht te vestigen op de detentieomstandigheden, de daden van foltering in de gevangenissen en andere verboden behandelingen, waarbij zij citeert uit een rapport van Human Rights Watch "*Bangladesh: events of 2023*". In het licht van het voorgaande blijkt dus volgens de verzoekende partij dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om te worden gedetineerd en te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende detentieomstandigheden. Zij meent dat op basis van de algemene informatie die beschikbaar is over de situatie in Bangladesh, blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de relevante omstandigheden van de zaak, waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn, aangezien deze elementen, indien zij in aanmerking waren genomen, tot de conclusie hadden geleid dat er een risico bestond van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM indien zij naar Bangladesh zou worden teruggestuurd. In het licht van de hierboven uiteengezette beginselen betreffende artikel 3 van het EVRM en de persoonlijke en algemene situatie in Bangladesh, moet volgens de verzoekende partij op zijn minst worden vastgesteld dat de verwerende partij, die in het bezit is van de informatie over het land van herkomst, rekening had moeten houden met de voor het betrokken geval relevante omstandigheden waarvan zij noodzakelijkerwijs op de hoogte was, dat dit inhoudt dat het reële risico van een schending moet worden beoordeeld aan de hand van een nauwgezet en grondig onderzoek, teneinde elke redelijke twijfel over dat risico uit te sluiten, wat de verwerende partij duidelijk niet lijkt te hebben gedaan. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen vooraleer daadwerkelijk de risico's die zij loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar haar herkomstland, te onderzoeken, deze bepaling heeft geschonden. Dat indien een dergelijke risicobeoordeling wel heeft plaatsgevonden, op zijn minst moet geoordeeld worden dat de bestreden beslissing strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangezien de motivering niet toelaat na te gaan of de beslissing werd voorafgegaan door een effectief onderzoek van de omstandigheden van de zaak.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat op grond van de huidige situatie in Bangladesh redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er een risico van onmenselijke of vernederende behandeling bestaat in geval van terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst, dat de bestreden beslissing dus artikel 3 van het EVRM schendt, door een dergelijke verwijdering toe te staan zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en de algemene situatie in Bangladesh voor personen die onwettig zijn geëmigreerd, en zonder een nauwgezet en grondig onderzoek in te stellen, minstens dat vastgesteld moet worden dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt daar de motivering onvolledig is en niet toelaat te verifiëren of de bestreden beslissing voorafgegaan werd door een daadwerkelijk onderzoek van de omstandigheden van de zaak.

3.2.2. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar raadsman niet werd geïnformeerd door de verwerende partij over welke uitleg zij gegeven heeft over het risico van onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer, verduidelijkt zij geenszins op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden zou zijn aan de raadsman van de verzoekende partij mee te delen wat de verzoekende partij heeft uiteengezet tijdens het horen. Bovendien gaat het om de eigen verklaringen van de verzoekende partij, zodat de verzoekende partij en de raadsman van de verzoekende partij die haar vertegenwoordigt, bezwaarlijk kunnen

voorhouden geen kennis te hebben van de uitleg die de verzoekende partij heeft gegeven over het risico van onmenselijke en vernederende behandeling waaraan zij zou worden blootgesteld indien zij naar Bangladesh zou worden teruggestuurd. De verzoekende partij kan dan ook geenszins dienstig betogen dat haar raadsman zich op dit essentiële punt niet naar behoren kan verdedigen.

Bovendien, en waar de verzoekende partij stelt dat haar raadsman er niet in geslaagd is om op korte termijn van de verwerende partij informatie te verkrijgen over de precieze uitleg die de verzoekende partij daadwerkelijk gegeven heeft, ontbeert zij belang bij haar kritiek daar de aanwezige raadsvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage kon krijgen of heeft gekregen in het administratief dossier doch geen bijkomende opmerkingen heeft geformuleerd. De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat het formulier ter bevestiging van het horen van de verzoekende partij op 26 maart 2024, zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat haar raadsman zich niet naar behoren heeft kunnen verdedigen.

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie alsook dat zij geen arbeidskaart of single permit bezit. Voorts motiveert de verwerende partij ook omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarnaast wordt onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet uiteengezet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, waarbij uitgebreid wordt toegelicht waarom er een risico op onderduiken bestaat. Met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt ook de beslissing tot terugleiding naar de grens uitgebreid gemotiveerd. In de desbetreffende motieven wordt ook de vraag of er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht, waarbij wordt ingegaan op het feit dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in België is omwille van politieke problemen in haar land alsook verklaarde last te hebben van thyroïde, doch wordt vastgesteld dat alsook waarom een dergelijke schending niet blijkt.

De verzoekende partij weerlegt de voornoemde concrete vaststellingen niet. Ze maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij, die in het bezit is van de informatie over het land van herkomst, rekening had moeten houden met de voor het betrokken geval relevante omstandigheden waarvan zij noodzakelijkerwijs op de hoogte was, dat dit inhoudt dat het reële risico van schending moet worden beoordeeld aan de hand van een nauwgezet en grondig onderzoek, teneinde elke redelijke twijfel over dat risico uit te sluiten, wat de verwerende partij duidelijk niet lijkt te hebben gedaan, dat moet geoordeeld worden dat de bestreden beslissing strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangezien de motivering onvolledig is en niet toelaat na te gaan of de beslissing werd voorafgegaan door een daadwerkelijk onderzoek van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad op wat hierna uiteengezet wordt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.5. De verzoekende partij meent dat er een risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Bangladesh, daar zij heden niet in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning die haar toelaat in België te verblijven en evenmin in het bezit is van een werkvisum op grond waarvan zij in België mag verblijven om er te werken en dat zij reeds in 2011 niet beschikte over de nodige documenten om in België te verblijven, en dit terwijl het door de Bengalese emigratieverordening van 1982 vereist was dat zij, voor het vertrek en het verblijf in het buitenland, in het bezit was van een geldig reisdocument en een uitnodigingsbrief of een werkvisum of een buitenlands visum of dat zij geselecteerd was om naar een ander land te emigreren. Zij wijst erop dat zij niet voldeed, noch voldoet aan deze vereiste en dus een illegale emigrant is in de zin van het Bengalese recht en dat voornoemde verordening illegale emigratie bestraft met een gevangenisstraf. De verzoekende partij meent dat zij aldus een gevangenisstraf riskeert waarbij in acht moet genomen worden dat de omstandigheden van detentie in Bangladesh zodanig zijn dat ze de door de rechtspraak van het EHRM vereiste drempel van een minimum aan hardheid bereiken om vast te stellen dat deze behandelingen dermate ernstig zijn dat zij onmenselijk en vernederend zijn.

De verzoekende partij lijkt echter met dit betoog uit het oog te verliezen dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de Bengalese emigratieverordening van 1982 waarnaar zij verwijst en waarop zij haar betoog steunt, nog steeds van kracht is in Bangladesh. Evenmin toont zij aan dat indien dit een nog van kracht zijnde verordening zou betreffen, de door de verzoekende partij aangehaalde strafbepalingen daadwerkelijk in de praktijk toegepast worden in Bangladesh. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook nergens uit blijkt dat de Bengalese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat de verzoekende partij in België werd aangehouden terwijl zij aan het werken was zonder de nodige documenten.

De verzoekende partij maakt aldus geenszins concreet aannemelijk dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om te worden gedetineerd en te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende detentieomstandigheden.

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

3.2.6. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij had moeten vaststellen dat er een risico van een onmenselijke en vernederende behandeling bestond bij haar terugkeer naar Bangladesh na meer dan dertien jaar buiten haar land van herkomst te hebben doorgebracht, verduidelijkt zij geenszins, en ziet de Raad niet in, waarom het loutere feit dat zij dertien jaar buiten haar land van herkomst heeft verbleven, zou kunnen leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling bij haar terugkeer naar Bangladesh.

3.2.7. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM,

waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

3.2.8. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.9. Het enige middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. HEIRBAUT

N. VERMANDER